A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2013. július 18.*

„Televíziós műsorszolgáltatás — 2010/13/EU irányelv — A 4. cikk (1) bekezdése és 23. cikk (1) bekezdése — Reklámbejátszások — Nemzeti szabályozás, amely a reklámra fordítható adásidő legmagasabb mértékét a szabadon fogható csatornák televíziós műsorszolgáltatóira irányadónál alacsonyabban határozza meg a fizetős csatornák televíziós műsorszolgáltatói esetében — Egyenlő bánásmód — A szolgáltatásnyújtás szabadsága”

A C-234/12. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Olaszország) a Bírósághoz 2012. május 14-én érkezett, 2012. március 7-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Sky Italia srl**

és

az **Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni**

között,

a **Reti Televisive Italiane (RTI) SpA** és

**Maria Iaccarino** részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, G. Arestis (előadó), J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev és J. L. da Cruz Vilaça bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. április 10-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Sky Italia srl képviseletében L. Torchia és R. Mastroianni avvocati,

– a Reti Televisive Italiane (RTI) SpA képviseletében G. M. Roberti, G. Rossi, S. Previti, I. Perego és M. Serpone avvocati,

* Az eljárás nyelve: olasz.

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: S. Varone avvocato dello Stato,

– az Európai Bizottság képviseletében G. Conte és C. Vrignon, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2013. május 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

**Ítéletet**

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a tagállamok audiovizuális médiaszolgáltatások nyújtására vonatkozó egyes törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 2010. március 10-i 2010/13/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv, HL L 95., 1. o., és helyesbítés HL L 263., 15. o.) 4. cikke (1) bekezdésének, az egyenlő bánásmód alapelvének, az EUMSZ 49. cikknek, az EUMSZ 56. cikknek és az EUMSZ 63. cikknek, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 11. cikkének értelmezésére irányul.

2 Ezt a kérelmet a Sky Italia srl (a továbbiakban: Sky Italia) és az Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (hírközlési felügyeleti hatóság, a továbbiakban: AGCOM) között az utóbbi által hozott, a televíziós reklámadásokra vonatkozó nemzeti jogszabály megsértése miatt a Sky Italia Srl-lel szemben bírságot kiszabó határozat tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

## Jogi háttér

*Az uniós jog*

3 Az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv (41), (83) és (87) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(41) A tagállamoknak lehetőséget kell adni arra, hogy az ezen irányelvvel összehangolt területeken a joghatóságuk alá tartozó médiaszolgáltatókra szigorúbb vagy részletesebb szabályokat alkalmazzanak, biztosítva egyúttal, hogy e szabályok az uniós jog elveivel összhangban vannak. […]

[...]

(83) Annak biztosítására, hogy a fogyasztók mint televíziónézők érdekei teljesen és megfelelően védettek legyenek, alapvető, hogy a televíziós hirdetésre bizonyos számú minimális szabály és norma vonatkozzék, és hogy a tagállamok fenntartsák a jogot részletesebb és szigorúbb szabályok bevezetésére, és bizonyos körülmények között eltérő feltételeket szabhassanak meg a joghatóságuk alá tartozó televíziós műsorszolgáltatók számára.

[...]

(87) Óránkénti 20%-os korlátozást kell megállapítani televíziós reklámbejátszások és a televíziós vásárlási bejátszások tekintetében, ezt a korlátozást a főműsoridőre is alkalmazni kell. […]”

4 Az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv 4. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A tagállamoknak továbbra is jogukban áll előírni, hogy a joghatóságuk alá tartozó médiaszolgáltatók az ezen irányelv által összehangolt területeken részletesebb vagy szigorúbb szabályoknak feleljenek meg, feltéve, hogy e szabályok megfelelnek az uniós jognak."

5 Az említett irányelv 23. cikkének (1) bekezdése szerint „[a] televíziós reklámbejátszások és a televíziós vásárlási bejátszások aránya egész órától egész óráig tartó időtartamon belül nem haladhatja meg a 20%-ot".

*Az olasz jog*

6 A tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek összehangolásáról szóló 2007/65/EK irányelv átültetéséről szóló, 2010. március 15-i 44. sz. törvényerejű rendelet (a GURI 2010. március 29-i 73. száma.) 12. cikkével módosított, és felváltott, az audiovizuális és rádiós médiaszolgáltatások egységes szövegéről szóló, 2005. július 31-i 177. sz. törvényerejű rendelet (decreto legislativo n. 177 – Testo unico dei Servizi di Media audiovisivi e radiofonici) (a GURI 2005. szeptember 7-i 208. számának rendes melléklete; a továbbiakban: 177/2005 rendelet) 38. cikke tartalmazza a televíziós reklámadások idejének korlátozására vonatkozó rendelkezéseket, amely cikk értelmében:

„(1) A reklámüzeneteknek az általános közszolgálati hírközlés koncessziójogosultja által történő közvetítése nem haladhatja meg a heti műsoridő 4%-át és az óránként 12%-ot; az esetleges – egy órán belül 2%-nál nem hosszabb időtartamú – túllépést a megelőző vagy a következő órában kell kiegyenlíteni.

(2) A televíziós reklámbejátszásoknak az általános közszolgálati hírközlés koncesszió jogosultján kívüli országos, szabadon akár analóg módon fogható csatornák műsorszolgáltatói által történő közvetítése nem haladhatja meg a napi műsoridő 15%-át, meghatározott és elkülönült hatvan percenként pedig a 18%-ot; az esetleges – egy órán belül 2%-nál nem hosszabb időtartamú – túllépést a megelőző vagy a következő órában kell kiegyenlíteni. […]

[…]

(5) A televíziós reklámbejátszásoknak a fizetős, akár analóg csatornák műsorszolgáltatói által történő közvetítése meghatározott és elkülönült hatvan percenként nem haladhatja meg 2010-ben a 16%-ot, 2011-ben a 14%-ot, a 2012. évtől kezdődően pedig a 12%-ot; az esetleges – egy órán belül 2%-nál nem hosszabb időtartamú – túllépést a megelőző vagy a következő órában kell kiegyenlíteni.

[…]"

**Az alapügy tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

7 Az AGCOM a 2011. szeptember 13-i határozatával 10 329 euró összegű bírságot szabott ki a Sky Italiával szemben a 177/2005. sz. törvényerejű rendelet 38. cikke (5) bekezdésének megsértése miatt.

8 Így különösen, az AGCOM megállapította, hogy 2011. március 5-én a 21 óra és 22 óra közötti időtartamban a Sky Italia által szerkesztett Sky Sport 1 fizetős csatorna 24 reklámbejátszást közvetített, amelyek időtartama 10 perc 4 másodpercet tett ki, azaz óránként 16,78%-ot, amely az elválasztó képsorok levonása után 16,44%-ra csökken. Az AGCOM tehát megállapította, hogy ebben az

időtartamban a Sky Italia – a szomszédos időtartamokból kompenzációra okot adó 2%-ot meghaladó mértékben – túllépte a reklámok adásidejének a fizetős televíziók műsorszolgáltatói számára a nemzeti jogszabályban előírt óránként 14%-os felső korlátját.

9 A Sky Italia a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio elé terjesztette az AGCOM vitatott határozatát annak hatályon kívül helyezése érdekében, lényegében arra hivatkozva, hogy a határozat jogellenes, mivel azt a 177/2005. sz. törvényerejű rendelet 38. cikkének (5) bekezdése alapján fogadták el, amely a Sky Italia szerint ellentétes az uniós joggal.

10 A Tribunale amministrativo regionale per il Lazio, mivel úgy vélte, hogy kétséges az említett nemzeti rendelkezés uniós joggal való összeegyeztethetősége, felfüggesztette az előtte folyamatban lévő eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1. Úgy kell-e értelmezni a [2010/13] irányelv 4. cikkét, az egyenlő bánásmód alapelvét és az [EUM-Szerződésnek] a szolgáltatások szabad mozgására, a letelepedési jogra és a tőke szabad mozgására vonatkozó szabályait, hogy azokkal ellentétes a 177/2005. sz. törvényerejű rendelet 38. cikkének (5) bekezdésében foglalt azon szabályozás, amely a reklámra fordítható adásidő vonatkozásában a szabadon fogható csatornák műsorszolgáltatóira irányadónál alacsonyabb időbeli korlátozást ír elő a fizetős csatornák műsorszolgáltatói számára?

2. Ellentétes-e a [Chartának] a [Rómában 1950. november 4-én aláírt] emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 10. cikkére és az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatára tekintettel értelmezett 11. cikkével, valamint különösen a tájékoztatás pluralizmusának elvével a 177/2005. sz. decreto legislativo 38. cikkének (5) bekezdésében foglalt azon szabályozás, amely a reklámra fordítható adásidő vonatkozásában a szabadon fogható csatornák műsorszolgáltatóira irányadónál alacsonyabb időbeli korlátozást ír elő a fizetős csatornák műsorszolgáltatói számára, és ezzel versenytorzulást idéz elő, illetve a televíziós reklámok piacán erőfölény kialakításának vagy megerősítésének kedvez?”

## Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

*Az első kérdésről*

11 A kérdést előterjesztő bíróság az első kérdésével lényegében arra vár választ, hogy úgy kell-e értelmezni az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv 4. cikkének (1) bekezdését, valamint az Szerződésben biztosított egyenlő bánásmód elvét és az alapvető szabadságokat, hogy azokkal ellentétes az alapügybelihez hasonló nemzeti szabályozás, amely a reklámra fordítható adásidő vonatkozásában a szabadon fogható csatornák műsorszolgáltatóira irányadónál alacsonyabb időbeli korlátozást ír elő a fizetős csatornák műsorszolgáltatói számára.

12 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 1989. október 3-i 89/552/EGK tanácsi irányelv (HL L 298., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 224. o.), alapján – amelynek módosított változatát az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv foglalta egységes szerkezetbe – a Bíróság már megállapította, hogy ennek az irányelvnek nem célja a hatálya alá tartozó területekre vonatkozó szabályok teljes harmonizálása, hanem olyan minimumszabályokat ír elő, amelyeknek az Európai Unióból származó és az azon belüli vételre szánt adásoknak meg kell felelniük (lásd a C-412/93. sz. Leclerc-Siplec ügyben 1995. február 9-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-179. o.] 29. és 44. pontját; a C-222/07. sz. UTECA-ügyben 2009. március 5-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-1407. o.] 19. pontját, valamint a C-244/10. és C-245/10. sz., Mesopotamia Broadcast és Roj TV egyesített ügyekben 2011. szeptember 22-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-8777. o.] 34. pontját).

13 Amint az az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv 4. cikkének (1) bekezdéséből, valamint (41) és (83) preambulumbekezdéséből kitűnik: annak biztosítására, hogy a fogyasztók mint televíziónézők érdekei teljesen és megfelelően védettek legyenek, a tagállamoknak lehetőséget kell adni arra, hogy az ezen irányelvvel összehangolt területeken a joghatóságuk alá tartozó médiaszolgáltatókra szigorúbb vagy részletesebb szabályokat, és bizonyos esetekben eltérő feltételeket alkalmazzanak, biztosítva egyúttal, hogy e szabályok az uniós joggal, és különösen annak alapelveivel összhangban legyenek.

14 Ebből következik, hogy noha az említett irányelv 23. cikkének (1) bekezdése azt írja elő, hogy a televíziós reklámbejátszások és a televíziós vásárlási bejátszások aránya egész órától egész óráig tartó időtartamon belül nem haladhatja meg a 20%-ot, ez a rendelkezés nem zárja ki, hogy a tagállamok a televíziós reklámok adásideje tekintetében e 20%-os küszöb alatti, eltérő korlátozásokat írjanak elő annak alapján, hogy a televíziós műsorszolgáltatók fizetős vagy szabadon fogható csatornákat szolgáltatnak-e, amennyiben ezek a korlátozások összhangban állnak az uniós joggal, és különösen annak alapelveivel, amelyek között szerepel többek között az egyenlő bánásmód elve, valamint a Szerződés által biztosított alapvető szabadságokkal.

15 Ebben a tekintetben a Bíróság már megállapította, hogy a Charta 20. és 21. cikkében foglalt egyenlő bánásmód elve az uniós jog alapelvének minősül, amely megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérően, és az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, amennyiben az ilyen bánásmód objektíve nem igazolható (lásd többek között a C-550/07. P. sz., Akzo Nobel Chemicals és Akcros Chemicals kontra Bizottság és társai ügyben 2010. szeptember 14-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-8301. o.] 54. és 55. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

16 Annak meghatározása érdekében, hogy összehasonlítható helyzetben vannak-e a fizetős csatornák televíziós műsorszolgáltatói és a szabadon fogható csatornák televíziós műsorszolgáltatói, rá kell mutatni arra, hogy két különböző helyzet összehasonlítható jellegét az azokat jellemző összes tényezőre, valamint azon terület elveire és céljaira tekintettel kell megvizsgálni, amelyhez a szóban forgó jogi aktus tartozik (lásd ebben az értelemben a C-176/09. sz., Luxemburg kontra Parlament és Tanács ügyben 2011. május 12-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-3727. o.] 32. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

17 Ebben a tekintetben a Bíróság már megállapította, hogy a fogyasztók mint televíziónézők védelme a túlzott reklámközvetítésekkel szemben az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelvek céljainak lényeges vonatkozása (a C-195/06. sz. Österreichischer Rundfunk ügyben 2007. október 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-8817. o.] 27. pontja és a C-281/09. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 2011. november 24-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-11811. o.] 45. pontja).

18 Az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelvekben foglalt, a televíziós reklámok adásidejére vonatkozó szabályok elveit és céljait illetően a Bíróság rámutatott, hogy ezen szabályok célja egyrészről a televíziós műsorszolgáltatók és a hirdetők pénzügyi érdekei, másrészről a jogosultak, azaz a szerzők és az alkotók, valamint a fogyasztók mint televíziónézők érdekei kiegyensúlyozott védelmének megteremtése (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Bizottság kontra Spanyolország ügyben hozott ítélet 44. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

19 A jelen esetben, amint arra a főtanácsnok az indítványának 40. pontjában rámutatott, az említett érdekek kiegyensúlyozott védelme különbözik aszerint, hogy a televíziós műsorszolgáltatók a műsoraikat díjfizetés fejében közvetítik-e, vagy sem.

20 A televíziós reklámok adásidejére vonatkozó szabályokat illetően ugyanis meg kell állapítani, hogy a fizetős csatornák televíziós műsorszolgáltatóinak pénzügyi érdekei eltérnek a szabadon fogható csatornák televíziós műsorszolgáltatóinak pénzügyi érdekeitől. Míg az előbbiek a televíziónézőkkel

megkötött előfizetésekből bevételre tesznek szert, az utóbbiaknak nem áll rendelkezésére ilyen közvetlen finanszírozási forrás, és vagy a televíziós reklámbevételekből, vagy egyéb finanszírozási forrásokból kell magukat finanszírozniuk.

21 Az ilyen eltérés főszabály szerint – a televíziós reklám adásidejére vonatkozó szabályoknak a fizetős csatornák televíziós műsorszolgáltatói finanszírozásának módjára gyakorolt gazdasági következményeire tekintettel – objektíve eltérő helyzetbe hozhatja ezeket a műsorszolgáltatókat.

22 Ezenkívül a televíziónézők helyzete objektíve eltérő aszerint, hogy fizetős csatornák televíziós műsorszolgáltatójának a szolgáltatásait veszik igénybe, mint annak előfizetői, vagy pedig a szabadon fogható csatornák televíziós műsorszolgáltatójának szolgáltatásait. Az említett előfizetők ugyanis közvetlen kereskedelmi kapcsolatban vannak a műsorszolgáltatójukkal, és a televízió-műsorok megtekintéséért díjat fizetnek.

23 Ebből következik, hogy a televíziós reklám területén a televíziós műsorszolgáltatók pénzügyi érdekei és a televíziónézők érdekei kiegyensúlyozott védelmének keresése során a nemzeti jogalkotó az egyenlő bánásmód elvének megsértése nélkül határozhatott meg e reklám adásideje vonatkozásában eltérő korlátozásokat aszerint, hogy a televíziós műsorszolgáltatók fizetős csatornákat szolgáltatnak, vagy sem.

24 Az EUMSZ 56. cikk szerinti szolgáltatásnyújtás szabadságát illetően –amely az egyetlen alapvető szabadság, amelyet a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő jogvita tekintetében figyelembe kell venni – meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás e szabadság korlátozásának minősülhet. A Bíróság mindazonáltal már megállapította, hogy a fogyasztók védelme a túlzott kereskedelmi reklámmal szemben közérdeken alapuló nyomós oknak minősül, amely igazolhatja a szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását (lásd ebben az értelemben a C-6/98. sz. ARD-ügyben 1999. október 28-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-7599. o.] 50. pontját). Még ebben az esetben is szükséges, hogy az ilyen korlátozás alkalmazása alkalmas legyen az elérni kívánt cél megvalósítására, és ne lépje túl az annak eléréséhez szükséges mértéket (lásd többek között a C-498/10. sz. X-ügyben 2012. október 18-án hozott ítélet 36. pontját).

25 Amint arra főtanácsnok az indítványának 66. pontjában rámutatott, önmagában azon körülmény alapján, hogy a televíziós reklám óránkénti adásidejére vonatkozó korlátozás eltérő aszerint, hogy a televíziós műsorszolgáltatók fizetős vagy szabadon fogható csatornákat szolgáltatnak, nem lehet arra következtetni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló szabályozás a televíziónézők érdekei védelmének céljára tekintettel aránytalan. A kérdést előterjesztő bíróságnak – amelynek az alapügy valamennyi elemzés tárgyát képező ténye rendelkezésre áll – kell megvizsgálnia, hogy teljesült-e a jelen ítélet előző pontjában említett valamennyi feltétel.

26 Következésképpen az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv 4. cikkének (1) bekezdését, valamint az EUMSZ 56. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal főszabály szerint nem ellentétes az alapügybelihez hasonló nemzeti szabályozás, amely a reklámra fordítható adásidő vonatkozásában a szabadon fogható csatornák műsorszolgáltatóira irányadónál alacsonyabb időbeli korlátozást ír elő a fizetős csatornák műsorszolgáltatói számára, feltéve hogy tiszteletben tartják az arányosság elvét, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

*A második kérdésről*

27 A kérdést előterjesztő bíróság a második kérdésével lényegében arra vár választ, hogy a Charta 11. cikkével ellentétes-e az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozás.

28 Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy a televíziós reklám adásidejére vonatkozó nemzeti szabályozás sértheti-e a véleménynyilvánítás szabadságának alapelvét – és különösen a Charta 11. cikkének (2) bekezdése értelmében a tömegtájékoztatás szabadságát és sokszínűségét –, tekintettel az említett nemzeti szabályozással a televíziós műsorszolgáltatók közötti versenyben esetlegesen előidézett torzulásokra.

29 Az említett bíróság ugyanis ebben a tekintetben rámutat arra, hogy a 177/2005. sz. törvényerejű rendelet 38. cikkének (5) bekezdése a televíziós reklám piacán a verseny torzulását idézheti elő, és kedvezhet az erőfölény kialakításának vagy megerősítésének.

30 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jog nemzeti bíróság számára hasznos értelmezésének szüksége megköveteli, hogy a nemzeti bíróság meghatározza az általa felvetett kérdés ténybeli és jogszabályi hátterét, vagy legalábbis kifejtse azokat a ténybeli körülményeket, amelyeken e kérdés alapul (lásd a C-320/90-C-322/90. sz., Telemarsicabruzzo és társai egyesített ügyekben 1993. január 26-án hozott ítélet [EBHT 1993., I-393. o.] 6. pontját, valamint C-380/05. sz. Centro Europa 7 ügyben 2008. január 31-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-349. o.] 57. pontját).

31 E követelmények különösen érvényesek a versenyjog területén, amelyet összetett ténybeli és jogi helyzetek jellemeznek (a fent hivatkozott Telemarsicabruzzo és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 7. pontja, valamint a fent hivatkozott Centro Europa 7 ügyben hozott ítélet 58. pontja).

32 Mindazonáltal a jelen esetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nagyon hiányos a többek között az érintett piac meghatározására, az említett piacon működő különböző vállalkozások piaci részesedéseinek kiszámítására és a kérdést előterjesztő bíróság által a második kérdésében hivatkozott erőfölénnyel való visszaélésre vonatkozó információk tekintetében.

33 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a második kérdés elfogadhatatlan.

## A költségekről

34 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

**A tagállamok audiovizuális médiaszolgáltatások nyújtására vonatkozó egyes törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 2010. március 10-i 2010/13/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv) 4. cikkének (1) bekezdését, valamint az egyenlő bánásmód alapelvét és az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal főszabály szerint nem ellentétes az alapügybelihez hasonló nemzeti szabályozás, amely a reklámra fordítható adásidő vonatkozásában a szabadon fogható csatornák műsorszolgáltatóira irányadónál alacsonyabb időbeli korlátozást ír elő a fizetős csatornák műsorszolgáltatói számára, feltéve hogy tiszteletben tartják az arányosság elvét, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.**

Aláírások